

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **S. Ch.**, zastoupený Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2015, č. j. 41980/15/5200-10422-711919,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včas podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“ či „zdejší soud“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále také jako „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob ze dne 10. 4. 2015, č. j.

1742848/15/3003-51522-706953, vydané Finančním úřadem Brno III (dále jen „správce daně“). Jednalo se o dodatečný platební výměr, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 ve výši 2 704 188 Kč, doměřen daňový bonus ve výši -34 707 Kč a sděleno penále z doměřené daně ve výši 547 779 Kč (dále také jako „dodatečný platební výměr“).

II. Obsah žaloby

Žalobce v úvodu žaloby stručně zrekapituloval daňové řízení. Dále uvedl, že správce daně vyslechl 10 svědků. Z nich pak 9 vypovědělo, že se jednalo o krátkodobé půjčky poskytnuté žalobcem. Šlo o platby evidované na bankovních účtech. Toliko jeden svědek uvedl, že mu nebyla poskytnuta půjčka ani finanční výpomoc, jednalo se o uhrazení platby za sjednané pojištění.

Dle žalobce byl dále porušen § 3 a § 5) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností. V daňovém řízení mělo být dále postupováno také v rozporu s § 2 odst. 4 téhož zákona a § 5 ve spojení s § 8 odst. 2 zákona č. 280 /2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

Žalobce dále namítal také to, že mu byla uložena povinnost absolutního důkazního břemene, kdy měl prokazovat platby staré více než 4 roky. V dané době jednal v dobré víře, neboť nebyl osobou povinnou vést účetní evidenci a schraňovat doklady, zejména o bezúplatných krátkodobých půjčkách. Žalobce učinil důkazní návrhy, kterým sice bylo v rámci daňového řízení částečně vyhověno, kdy bylo zkontaktováno 21 osob, přičemž 10 z nich bylo vyslechnuto. Na výsledcích ostatních osob správce daně nedůvodně rezignoval, poté, co se bez omluvy nedostavily k výsledku, čímž bylo znemožněno unesení žalobcova důkazního břemene. Dle žalobce svědecké výpovědi potvrdily, že šlo o krátkodobé půjčky, čímž byly nepřímě prokázány i půjčky ostatní, tj. částky přijaté na bankovní účty žalobce uvedené v tabulkách 1-5 zprávy o daňové kontrole. V žalobě byl zmíněn také nález Ústavního soudu ze dne 20. 8. 2014, sp. zn. I. ÚS 173/13, ve kterém je uvedeno, že nelze žalobci ukládat povinnost prokazování absolutní pravdy.

Žalobce dále uvedl, že navrhoval provedení důkazu pobytovémi spisy navrhovaných svědků vedených Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, ve kterých se nacházejí výpisy z jejich bankovních účtů, případně záznamy o předložení hotovosti. Dle žalovaného však není souvislost mezi těmito finančními prostředky a údajnými půjčkami poskytovanými žalobcem. Žalobce však s jeho názorem nesouhlasí. V době, kdy dle výpisů z účtu žalobce mělo dojít ke krátkodobým půjčkám svědkům, tyto půjčky použili k prokázání prostředků na území ČR. Z navrhovaných pobytového spisů bylo patrné, že v době poskytnutí krátkodobých půjček žalobcem svědci v téže době prokazovali zajištění prostředků ve stejné výši, v jaké jim byly poskytnuty krátkodobé půjčky.

Žalobce tedy požadoval zrušit napadené rozhodnutí spolu s dodatečným platebním výměrem a přiznat mu náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření především odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí.

Dále uvedl, že nelze vztahovat § 3 správního řádu k daňovému řízení, neboť jednak § 177 daňového řádu určuje, že se správní řád v daňovém řízení nepoužije, a jednak má daňový řád své vlastní zásady typické právě a jenom pro řízení daňová. Při správě daní se tak neuplatňuje čistá podoba vyhledávací zásady, což v praxi znamená, že správce daně nenese důkazní břemeno ohledně výše daně, ale primárně tak činí daňový subjekt.

Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce byl v průběhu roku 2010 majitelem bankovních účtů, na které byly v roce 2010 připsány desítky plateb v celkové výši 22 973 640 Kč. Žalobce navrhl výslech cizinců jako svědků s tím, aby si správce daně opatřil údaje a informace nutné k jejich předvolání. I po provedení dostupných úkonů vedoucích k identifikaci osob se správci daně nepodařilo identifikovat všechny osoby, které zasílaly částky na bankovní účty žalobce a předvolat je ke svědecké výpovědi. Poskytnutí a vrácení půjčky potvrdilo devět předvolaných osob, desátá vypověděla, že ji žalobce nikdy žádnou půjčku neposkytl, koupila si od něj pojištění. Na základě svědeckých výpovědí potvrzujících vratky půjček v celkové výši 4 714 400 Kč bylo osvědčeno, že tyto přijaté platby nejsou předmětem daně z příjmů. U dalších finančních prostředků žalobce svá tvrzení neprokázal, ačkoliv k tomu byl opakovaně vyzván a měl dostatečný časový prostor.

V neposlední řadě žalovaný uvedl, že v žádném případě nelze usuzovat o zbytku neprokázaných plateb jako o bezúročných půjčkách, neboť bylo jasné prokázáno, že některé platby bylo možné uznat jako bezúročné půjčky, některé však nikoliv. Nelze proto uzavřít, že by mělo z provedeného dokazování být zřejmé, že zbytek částek, které přišly na účty žalobce, byly pouze bezúročné půjčky. K těmto tvrzením pak žalobce neunesl své břemeno důkazní, a proto byly zahrnuty do základu daně z příjmů fyzických osob. Žalovaný zdůraznil, že pokud žalobce poskytoval opakovaně zcela bezúročné půjčky v rádech desítek i stovek tisíců korun různým osobám, pak bylo namíste počínat si s jistou dávkou obezřetnosti a opatřit si přinejmenším údaje o osobách, kterým jsou tyto částky půjčovány a rovněž by půjčky samotné měly být poskytovány na základě písemné smlouvy. Dle názoru žalovaného na žalobce nebyly kladeny žádné přemrštěné požadavky, jde-li o prokázání jeho tvrzení.

IV. Jednání před soudem

Soud k věci předně uvádí, že zástupkyně žalobce se z nařízeného jednání omluvila, přičemž současně omluvila i žalobce a souhlasila s tím, aby soud rozhodl v jejich nepřítomnosti.

Žalovaný se z nařízeného jednání omluvil. I přes omluvu zástupkyně žalobce, se však žalobce osobně k jednání dostavil.

Při jednání předložil své písemné vyjádření. V něm zejména uvedl, že v jeho případě byly utajeny důležité důkazy, tj. bankovní výpisy z účtů těch osob, kterým poskytoval bezúročné půjčky. Bylo by dostačující, aby nezávislý soudní expert porovnal příchozí částku na účet dotyčné osoby s částkou vrácenou na účet odesílatele, tj. účet žalobce. V plné míře se to týká i transakcí (příchozích a odchozích) na účtech osob (jsou archivovány bankami), které dle objektivních důvodů nebyli vyslechnuti (opustili území ČR, zemřeli). Žalovaný tyto osoby automaticky přirovnal k těm, kteří svědčili proti němu. Žalobce dále uvedl, že osobně jednal se dvěma svědky, kteří přiznali podání nepravdivých informací při výslechu na finančním úřadě. Nepravdivé svědectví podali kvůli strachu ze zrušení pobytu v ČR. Jsou připraveni přijít k soudu a vyvrátit svá předešlá nepravdivá svědectví. I další 3 svědky, kteří popřeli půjčku a následně její vrácení, je možné vyslechnout u soudu. Jejich místo bydliště v ČR eviduje cizinecká policie.

Žalobce dále k dotazu soudu zdůraznil, že je schopen uvést ty 2 svědky, kteří podali nepravdivé informace. Soud umožnil žalobci nahlédnutí do spisu, zejména do zprávy o daňové kontrole, a vyzval jej ke konkrétnímu uvedení, o jaké svědky se jedná. Žalobce soudu sdělil, že v tomto spise tito dva svědci uvedeni nejsou. Soud mu vysvětlil, že nejspíš se jednalo o svědky vyslechnuté ve zdaňovacím období roku 2011 (věc vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 Af 25/2015).

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Podle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud k věci dále uvádí, že obdobná věc (zdaňovací období roku 2011) byla předmětem posouzení zdejšího soudu, přičemž žaloba byla rozsudkem ze dne 13. 4. 2017, č. j. 1 Afs 185/2017-44 zamítnuta. Kasační stížnost žalobce pak byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 Afs 185/2017-44 zamítnuta. Soud při posouzení tedy vyšel z výše uvedených rozsudků zdejšího soudu a Nejvyššího správního soudu.

Krajský soud nejprve v dané věci považuje za nezbytné zdůraznit (ve vztahu k otázce unesení důkazního břemene daňovým subjektem), že daňové řízení je založeno na povinnosti daňového subjektu tvrdit rozhodné skutečnosti a tyto také prokázat. Z ustanovení § 92 daňového řádu vyplývá, že daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, nebo k jejichž prokázání byl správcem daně vyzván. V předmětné věci žalobce neunesl své důkazní břemeno ohledně prokázání tvrzení, že platby připsané na jeho bankovní účty nejsou předmětem daně z příjmů fyzických osob, resp. že nepodléhají této dani, což jde plně k jeho tíži.

Obdobným náhledem jako správce daně a žalovaný k dané otázce konstantně přistupuje také Nejvyšší správní soud, aktuálně např. v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, č. j. 2 Afs 210/2014-39, ve kterém konstatoval, že: „*Předně je třeba zdůraznit, že důkazní břemeno je na daňovém subjektu, který může využít všechny důkazní prostředky k tomu, aby jej unesl. Daňový subjekt totiž dle § 92 odst. 3 daňového řádu prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňových tvrzeních a dalších podáních, nebo pokud to vyžaduje průběh jednání, i takové skutečnosti, k jejichž prokázání je vyzván dle § 92 odst. 4 daňového řádu.*“ Tímto náhledem je nutné přistupovat k nyní souzené věci.

Je nesporné, že správce daně na bankovních účtech žalobce shledal nejasnosti, neboť na jeho účty byly připisovány finanční obnosy, které nebyly zahrnuty do jeho daňového přiznání. Vyzval jej proto, aby prokázal, zda tyto platby nejsou předmětem daně z příjmů fyzických osob.

V rámci prvostupňového řízení po seznámení s výsledky kontrolního zjištění dle § 88 odst. 2 daňového řádu žalobce sdělil, že částky uvedené v tabulkách (č. 1 až 5) jsou vratkami půjček, které poskytl cizincům za účelem jejich pobytu v ČR podle zákona o pobytu cizinců. Žalobce začal navrhopvat výslechy majitelů účtů, ze kterých byly připsány finanční obnosy na jeho účty. Správci daně ani žalovanému nebyli svědci konkretizováni svými identifikačními či kontaktními údaji. Ze spisového materiálu vyplývá, že se daňové orgány musely spokojit prakticky pouze s výpisy z bankovních účtů těchto osob. Správce daně si přes bankovní instituce a Ministerstvo vnitra (neboť se mělo jednat o občany cizích států) zjistil kontaktní údaje těchto osob a předvolal je k výslechům.

K těmto důkazním aktivitám žalobce soud uvádí, že podle § 92 odst. 6 daňového řádu musel žalobce, pokud požadoval vyslechnout svědky, tyto osoby dostatečně identifikovat, neboť možnost správce daně provést důkazní prostředek navržený daňovým subjektem je obecně limitována poskytnutými údaji. Nelze tak přičítat k tíži správce daně, resp. žalovaného, že se mu nepodařilo vyhledat některé nedostatečně identifikované svědky. Navrhuje-li daňový subjekt výslech svědka, musí jej přesně označit, včetně kontaktních údajů, a musí uvést, co má být jeho výpověď prokázáno ve vztahu k předmětu daňového řízení. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že i přes nedostatečnou identifikaci svědků ze strany žalobce daňové orgány skutečně vyvinuly značné úsilí pro rozklíčování žalobcem tvrzeného skutkového stavu (podle žalobce se v případě obnosů připsaných na jeho účty mělo jednat o vrácení krátkodobých bezúročných půjček od fyzických osob). Skutečně si vyžádaly od bankovních institucí jména majitelů účtů, ze kterých byly platby na účty žalobce připsány. Některé účty, ze kterých byly připsány platby, jsou však vnitřními účty banky používané pro vklad hotovosti prostřednictvím pobočky a požadované údaje (tj. jméno, příjmení a adresa) není možno zjistit. U zjištěných osob správce daně ověřil místo jejich pobytu a následně je předvolal. Z celkového počtu 21 osob se správci daně podařilo vyslechnout 10 osob. Žalobce dne 8. 12. 2014 navrhl výslech dalších tří svědků, přičemž uvedl jejich bližší identifikaci. Dva svědky se podařilo vyslechnout a svědek R. B. přitom potvrdil půjčku. Druhý svědek P. P. pak půjčku popřel a toliko uvedl, že si od žalobce koupil zdravotní pojištění.

Správce daně si k dalším osobám vyžádal i informace od Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen OAMP). OAMP správci daně sdělil, že pro účely identifikace osob je nutné mimo jména a příjmení uvést i datum narození nebo rodné číslo. Toliko dle jména a příjmení není možné osobu v Cizineckém informačním systému identifikovat.

Z informací ohledně osob získaných výše uvedeným způsobem bylo možno tyto předvolat k výslechu, přičemž se tímto způsobem podařilo vyslechnout celkem 10 osob, které byly schopny podat relevantní informace k danému zdaňovacímu období. Celkově bylo předvoláno 23 osob, avšak nepodařilo se je vyslechnout, a to z důvodu, že nereagovaly na doručené předvolání nebo se ani předvolání nepodařilo doručit, neboť se nezdržovaly na zjištěných adresách. Správce daně nad rámec své zákonné povinnosti vlastní činnosti a pomocí výzev k součinnosti aktivně zjišťoval identifikační údaje žalobcem nedostatečně označených osob. Všechny osoby, které se mu tímto postupem podařilo dostatečně identifikovat, pak předvolal k podání svědecké výpovědi a nelze tudíž tvrdit, že by na některé výsledky rezignoval. Z vyslechnutých svědků 9 potvrdilo, že se jednalo o půjčky (tabulka č. 6 zprávy o daňové kontrole). Tyto částky pak správce daně správně nezahrnul do základu doměřené daně. Svědek P. P. pak půjčku popřel a toliko uvedl, že si od žalobce koupil zdravotní pojištění.

Nedůvodná je i argumentace žalobce, že unesl své důkazní břemeno u půjček „jako celku“, neboť z relevantních výpovědí svědků vyplynulo, že se vždy jednalo o krátkodobé půjčky poskytnuté žalobcem, a to v přibližně stejné výši a s obdobným průběhem. Svědci, kteří vypovídali před správcem daně, se vždy vyjadřovali toliko ke konkrétním platbám, kteří oni sami poukazovali na žalobcův účet. Nekomentovali přitom nijak obecně jeho činnost spočívající v poskytování bezúročných půjček jiným osobám. Tito svědci tedy potvrdili toliko povahu jimi zaslaných částek, nikoliv všech připsaných sporných částech jako celku.

Soud k věci dále uvádí, že otázka hodnocení důkazů, tj. proces, kdy jsou jednotlivé důkazy hodnoceny samostatně, a poté v souvislosti s jinými, je jim přiznávána míra věrohodnosti, přesvědčivosti a pravdivosti, je výlučnou kompetencí správního orgánu. Krajský soud neshledal, že by žalovaný při tomto hodnocení vybočil z mezí daných mu daňovým řádem, a to zejména ust. § 8 odst. 1 tohoto zákona. Naopak z argumentace žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že jeho úvaha při hodnocení výpovědí svědků byla dostatečně podrobná, logická a vnitřně nerozporná.

Soud k věci rovněž uvádí, že nelze shledat nesprávným ani postup žalovaného (resp. správce daně), který po žalobci požadoval prokázání kauzy všech uvedených plateb na jeho účty v roce 2010. Tento postup nelze označit ani za uložení povinnosti prokázat absolutní pravdu. V daném daňovém řízení se plně projevila zásada nesení důkazního břemene daňovým subjektem v zákonem stanovených věcech, kterou, jak již soud výše zmínil, nelze považovat za protiústavní a na které je založeno daňové řízení. Požadavek prokázat skutečnosti uváděné daňovým subjektem v daňovém přiznání nelze ztotožnit s požadavkem na prokázání „absolutní pravdy“. Žalobce sice neměl povinnost vést účetní evidenci, nicméně jde pouze k jeho tíži, že o poskytování tvrzených bezúročných půjček neměl žádný záznam, doklad, seznam osob, kterým peníze půjčoval, smlouvy, či další důkazní prostředky, které by

osvědčily jeho tvrzení uváděná v daňovém přiznání. Nelze ani přisvědčit žalobcově tvrzení, že byl v dobré víře a nebyl si vědom, že by i více než 4 roky staré platby musel prokazovat. Prekluzivní lhůta k vyměření a stanovení daně je v obecné rovině tříletá, ovšem i tu lze různými skutečnostmi modifikovat, viz § 148 daňového řádu, přičemž platí, že každý daňový subjekt má znát své daňové povinnosti.

Námítky žalobce, že správce daně nepostupoval tak, aby byl správně a úplně zjištěn skutkový stav ve smyslu § 92 daňového řádu, proto nejsou důvodné. Bylo na žalobci, aby v daňovém řízení tvrdil relevantní skutečnosti a doložil je. Pokud tak neučinil, jedná se o důsledek neunesení jeho důkazního břemene, nikoli o pochybení žalovaného, resp. správce daně.

Žalobcem odkazovaný nálezný Ústavního soudu (ze dne 20. 8. 2014, sp. zn. I. ÚS 173/13) není na danou věc přílehlavý, neboť se zabýval unesením důkazního břemene v civilním řízení o určení neplatnosti právního jednání učiněného osobou s duševní poruchou. Nadto, jak již bylo výše zmíněno, v dané věci nebyl žalobce vyzván k prokázání absolutní pravdy, ale k prokázání jím uplatněných tvrzení.

Žalobce se dovolává toho, že správce daně je povinen postupovat tak, aby byla zjištěna materiální pravda a stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti; domáhá se tedy aplikace § 3 správního řádu v daňovém řízení. Zásady činnosti správních orgánů obsažené v tomto ustanovení však zakotvuje přímo daňový řád, a to v § 8 odst. 3 (zásada materiální pravdy) a v § 92 odst. 2, který stanoví, že *správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů*. Není tedy třeba zabývat se otázkou, zda je v daňovém řízení aplikovatelný § 3 správního řádu, neboť sám daňový řád obdobnou úpravu obsahuje. Žalobce v žalobě k této námitce podrobněji nerozvádí, v čem konkrétně správce daně ani žalovaný nepostupovali v souladu se zmíněnými zásadami. Z předloženého správního spisu dospěl k závěru, že správce daně i žalovaný při zjišťování skutečností rozhodných pro stanovení daně nijak nepřekročili zákonné meze a postupovali tak, aby co nejúplněji zjistil všechny skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně.

Soud neshledal ani důvodnou námitku žalobce neprovedení důkazu pobytovémi spisy navrhovaných svědků vedených OAMP, ve kterých se nacházejí výpisy z jejich bankovních účtů, popř. záznamy o předložení hotovosti. Soud k věci uvádí, že se ztotožňuje s žalovaným, že výpisy z bankovních účtů, popřípadě záznamy o předložení hotovosti, kterým tito cizinci (nevyslechnutí svědci) prokazovali prostředky k pobytu, nemohou samy o sobě prokázat, že prostředky nezbytné k povolení pobytu jim skutečně krátkodobě půjčil žalobce, tj. nemohou prokázat kauzu plateb na jeho účty v roce 2010. I v posuzovaném případě totiž jeden ze svědků popřel, že by se jednalo o půjčku. Ve zdaňovacím období roku 2011 pak toliko 12 z celkem 28 vyslechnutých svědků potvrdilo, že v případě sporných příjmů žalobce se jednalo o vrácení bezúročné půjčky. V posuzovaném případě je nezbytné potvrdit povahu zaslaných částek. A jiné důkazy, např. smlouvy o půjčkách žalobce, nepředložil.

Soud rovněž neprovedl dokazování výpovědí svědků, které navrhoval žalobce, neboť je ani po nahlédnutí do spisu nedokázal konkrétně uvést, o jaké svědky by se mělo jednat.

Soud k věci znovu uvádí, že ze spisového materiálu jasně vyplývá, že je to právě žalobce, který neunesl své důkazní břemeno, neboť nebyl schopen důkazy podpořit svá tvrzení, a to ani po přenesení důkazního břemene zpět na žalobce (zejména vyvrácením jeho tvrzení). Nelze po správci daně požadovat, aby v každém případě vyhledal např. důvody plateb apod., neboť je to primárně daňový subjekt, který má unést své břemeno tvrzení a důkazní.

Daňové orgány postupovaly v souladu se zákonem a judikatorními závěry správních soudů, nadto poskytly žalobci dostatečný prostor k tomu, aby předložil jiné důkazy, kterými by prokázal svá tvrzení. Žalovaný dostal svým zákonným povinností, a proto krajský soud uzavírá, že nebyly porušeny zásady vedení daňového řízení podle daňového řádu a v obecné rovině ani namítané zásady, které žalobce vztahuje k předmětnému řízení ze správního řádu. Krajský soud proto tuto žalobní námitku shledává nedůvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené krajský soud rozhodl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. tak, že podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. 11. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu